

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.935 van 20 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die loco advocaat K. COX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 18 mei 2005, verklaart er zich op 20 mei 2005 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 15 september 2008, verstuurd op 17 september 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Volgens uw verklaringen bent u van Afghaanse afkomst en geboren in de Kurga vallei in de provincie Day Kundi. U zou daar uw hele leven hebben gewoond. U bent Hazara en sjiitisch moslim. Volgens uw verklaringen heeft u in uw jonge jaren een meisje, (Z.), leren kennen. U was met haar goed bevriend en uw vader had een

overeenkomst met haar vader, de invloedrijke figuur Waridat, dat u later met (Z.) zouden huwen. U kwam regelmatig bij (Z.) thuis. Na de val van de Taliban zou de relatie tussen uw vader en Waridat vertroebeld zijn. Toen u in 1384 Nowrouz ging wensen (Nowrouz is op 1 hamal in de Afghaanse kalender, komt overeen met 21 maart 2005), gaf Waridat u enkele klappen en zei hij u dat u er nooit meer mocht komen. U was bedroefd aangezien (Z.) met u wou huwen. (Z.) stuurde enkele weken later een buurvrouw naar u met de boodschap dat ze samen met u wilde vluchten. U sprak met haar af in de buurt van haar huis en ging haar ophalen. Zij bracht de nacht door bij u thuis en de ochtend nadien stond haar vader, net voor u wilde vluchten, met zijn mannen aan uw huis. Het zou tot een schietincident zijn gekomen waarbij uw familieleden het leven lieten. U kon ontsnappen. Van (Z.) heeft u nooit meer iets vernomen. U ontvluchtte het land en reisde naar België, alwaar u op 20/05/2005 asiel heeft aangevraagd. U legt geen documenten voor.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
- verzoeker legt vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen af over zijn afspraak met Z. bij de waterput, de omstandigheden van zijn vlucht, de redenen waarom zijn overeenkomst met Z.'s vader over hun huwelijk werd verbroken en het bezit van een taskara;
 - verzoeker legt geen enkel begin van bewijs van identiteit of herkomst voor;
 - verzoekers verklaringen over het district Daykundi stroken niet met de informatie aanwezig in het administratieve dossier;
 - verzoeker kent Radio Nili Daykundi niet, hoewel hij beweerde dat er radio's waren, dat zijn vader er ook een had en dat hij zelf naar Afghaanse muziek op de radio luisterde;
 - op basis van verzoekers gebrekkige kennis van schapen, kan er geen geloof worden gehecht aan het door hem voorgehouden profiel van schaapherder.
 - verzoeker is afkomstig van de Kurga vallei gelegen in het district Khadir dat behoort tot provincie Day Kundi, in centraal-Afghanistan, waardoor hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, gezien het district waarvan hij afkomstig is, niet vermeld staat in het UNHCR advies.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van (artikel 52 en) 48/3 juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.
- 2.1.2. Verzoeker roept een schending in van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, maar de Raad ziet niet in hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, gezien dit artikel enkel betrekking heeft op beslissingen die binnen het kader van een versnelde procedure werden genomen en de Commissaris-generaal in casu een

beslissing heeft genomen op basis van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

- 2.1.3. De specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

- 2.1.4. Verzoekende partij tracht de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden te verklaren door deze te wijten aan het tijdsverloop tussen de opeenvolgende interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, en meer specifiek wat betreft zijn eigenlijke vlucht ook aan de paniek van het moment. Hij betwist voorts dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn afspraak met Z. bij de waterput. Z. vroeg hem, via een tussenpersoon, daar af te spreken en hij bevestigde de afspraak via diezelfde tussenpersoon.

5. De bestreden beslissing stelde terecht dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming), daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig was wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen over de kern van het relaas met name over zijn afspraak met Z. bij de waterput, de omstandigheden van zijn vlucht, de redenen waarom zijn overeenkomst met Z.'s vader over hun huwelijk werd verbroken en het bezit van een taskara. Zo slaagt verzoeker er niet in een plausibel antwoord te geven op de vraag of het niet gevaarlijk was bij de waterput, zo dicht bij Z.'s huis af te spreken doch legt hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af. Daarnaast wordt vastgesteld dat zijn beweerde angst niet in overeenstemming is met zijn daden. Verzoekers verklaringen over de afspraak bij de waterput zijn eveneens tegenstrijdig. De Commissaris-generaal acht het daarnaast eveneens opmerkelijk dat verzoeker zijn vlucht vastlegt op voorhand, maar daarnaast geen plan had voor de vlucht. Ook verzoekers verklaring dat hij uiteindelijk zonder Z. vertrok omdat zij eenvoudigweg niet mee wilde wordt eigenaardig geacht, gelet op zijn intentie met haar te willen huwen. Verzoekers verklaringen over Z.'s gedrag tijdens de vlucht op het ogenblik dat zij beschoten werden, over het aantal mannen dat hen aan de achterzijde van het huis stond op te wachten, en over het tijdstip waarop dit gebeurde zijn eveneens niet eenduidig. Daarnaast kan verzoeker niet verklaren waarom hij plots niet meer met Z. mocht huwen, hetgeen opmerkelijk is aangezien dit de oorzaak was van zijn voorgenomen vlucht met Z. en aldus de eigenlijke aanleiding vormde van zijn problemen. Het feit dat verzoeker zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over het document dat zijn identiteit en herkomst kan staven, doet dan ook afbreuk aan zijn geloofwaardigheid dienaangaande.

Van een kandidaat-vluchteling mag niettemin worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een

zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat met betrekking tot feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien deze gebeurtenissen, *ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring*, redelijkerwijs in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht dient de Raad verzoeker er op te wijzen dat de vaststellingen in de bestreden beslissing in hoofdzaak gebaseerd zijn op het laatste gehoorverslag op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2008. De tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden verklaren door deze te wijten aan het tijdsverloop tussen de opeenvolgende interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, mist dan ook feitelijke grondslag.

Waar verzoeker concreet betwist dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn afspraak met Z. bij de waterput, kan worden opgemerkt dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen in acht genomen dat deze steunt op meerdere motieven die allen samen hebben geleid tot de afwijzing van de asielaanvraag. In dit opzicht kan de door verzoeker opgeworpen verklaring van één tegenstrijdigheid geen afbreuk doen aan de algehele appreciatie van verzoekers asielrelaas en vluchtmotieven. Bovendien stelt de Raad vast dat de door verzoeker opgeworpen verklaring geen steun vindt in het administratieve dossier (gehoorverslag CGVS 25 april 2008, p.11-12).

- 2.1.6. Verzoekende partij werpt verder op dat het merendeel van de gewone mensen in zijn regio van herkomst, waar velen tot op heden nog nooit een wagen hebben gezien, niet op de hoogte is van administratieve en politieke evoluties zoals het feit dat Daykundi een zelfstandige provincie is geworden. Hetzelfde geldt, aldus verzoeker, voor de oprichting van een lokale radio.
- 2.1.7. De Raad merkt op dat verzoeker zich beperkt tot het formuleren van algemene beweringen, zonder deze met concrete gegevens te staven. Van verzoeker, die stelt dat zijn vader een radio had en dat hij zelf naar de radio luisterde, mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de oprichting van de eerste lokale radiozender, met name Radio Nili Daykundi. Voorts is het niet onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij weet dat de regio Daykundi, waarvan hij afkomstig is, vanaf maart 2004 een zelfstandige provincie is geworden. Verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet.
- 2.1.8. Verzoekende partij werpt ten slotte op dat hij het wel degelijk bij het rechte eind heeft wanneer hij zegt dat een schaap 4 tenen heeft die op het eerste zicht 1 geheel lijken te vormen, maar in werkelijkheid los van elkaar zijn.
- 2.1.9. Van verzoeker, die stelt dat hij schaapherder was, mag worden verwacht dat hij over een degelijke, praktische basiskennis van deze dieren beschikt. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, kon verzoeker geen typische aandoeeningen bij schapen noemen; bleek hij niet te weten hoe het gebit van een schaap eruit ziet; en verklaarde hij verkeerdelijk dat de hoof van een schaap dezelfde is als die van een paard (gehoorverslag CGVS, dd. 25 april 2008, p. 4-5). Waar verzoeker zich louter beperkt tot de bewering dat hij het wel degelijk bij het rechte eind heeft wanneer hij zegt dat een schaap 4 tenen heeft die op het eerste zicht 1 geheel lijken te vormen, maar in werkelijkheid los van elkaar zijn, teneinde aan te geven dat zijn herkomst wel degelijk correct is, dient andermaal te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing als een

geheel dient te worden gelezen in acht genomen dat deze steunt op meerdere motieven die allen samen hebben geleid tot de afwijzing van de asielaanvraag. Er werd immers op basis van verscheidene elementen vastgesteld dat verzoekers bewering schaapherder te zijn geweest niet kon worden aangenomen.

- 2.1.10. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.
- 2.1.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen
1. In een tweede middel voert verzoeker aan dat zijn vluchtverhaal wel degelijk correct en geloofwaardig is en dat hij aldus dient te vrezen voor zijn fysieke integriteit bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien is Afghanistan momenteel een zeer gevaarlijk land waar veel burgerslachtoffers vallen in een onoverzichtelijk conflict dat zich uitspreidt over zowat het gehele grondgebied. Volgens verzoeker is zijn verzoek tot subsidiaire bescherming dan ook gegrond.
 2. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.
- 2.2.3. De Raad stelt vast dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat diverse rapporten wijzen op het toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten in Afghanistan. Het UNHCR heeft in het document "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection" van 23 juni 2008 (zie administratief dossier), lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en district aan de hand van zeer specifieke criteria. UNHCR stelt dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beweerde evenwel afkomstig te zijn uit de Kurga vallei in de provincie Daykundi en dat zijn huis dicht bij de dorpen Pami, Gawmurda en Sar-e-Kurga was gelegen. Uit informatie in het administratieve dossier blijkt dat deze regio in het district Khadir in de provincie Daykundi is gelegen, dat niet voorkomt op de UNHCR lijst van 6 oktober 2008 (update). Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 november 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.